

Jedna

Zhlubokého, klidného spánku probudilo Willa jednotvárné ťukání.

Ani přesně nevěděl, kdy si toho zvuku všiml. Vklouzl nenápadně do jeho spící mysli, rostl a sílil, až si ho Will začal uvědomovat a zjistil, že je vzhůru a uvažuje, co to může být.

Ťuk-ťuk-ťuk-ťuk...

Pořád to tu bylo, ale teď, když už byl vzhůru a vnímal i jiné zvuky v chatě, to neznělo tak hlasitě.

V rohu, za malou zástěnou z pytloviny zajišťující trochu soukromí, pravidelně oddychovala Evanlyn. Ťukání ji zřejmě nevzbudilo. Od ohniště na druhém konci místnosti se ozývalo slabé praskání, a když se Will probral úplně, vnímal i jemné syčení.

Ťuk-ťuk-ťuk...

Zvuk zřejmě přicházel odněkud zblízka. Posadil se na hrubém lůžku vyrobeném z prken a plátna, protáhl se a zazíval. Zatřepal hlavou, aby si ji pročistil, a zvuk na-

krátko zeslábl. Pak se znovu vrátil a Will pochopil, že jeho zdroj je někde za oknem. Olejovaným plátnem okna prosvítalo kalné světlo blížícího se rozbřesku, ale vidět přes něj skoro nebylo. Will si na lůžku klekl, nadzvedl rám a vystrčil hlavu ven, aby se pořádně podíval na verandu před vchodem do chaty.

Dovnitř vlétl závan studeného vzduchu a projel místností. Zástěna z pytloviny se zavlnila, Evanlyn se zavrtila, v ohništi zapraskalo a z žhavého popela vykoukl žlutý plamínek.

Venku mezi stromy nějaký pták zpěvem vítal nový den a ťukání opět zesláblo.

Pak na to Will přišel. Byla to voda. Ukapávala ze špičky dlouhého rampouchu visícího z vchodové stříšky a dopadala na obrácené dno škopku, který zapomněli uklidit.

Ťuk-ťuk-ťuk... ťuk-ťuk-ťuk.

Will sraštil obočí. Věděl, že to znamená něco důležitého, ale mysl dosud omámená spánkem nedokázala určit co. Zvedl se, znovu se protáhl a trochu roztřesený chladem zamířil ke dveřím.

S nadějí, že nevzbudí Evanlyn, zvedl závoru a pomalu otevíral dveře. Přizvedával je, aby se na kožených pantech neprověsily a nezadrhly o podlahu.

Zavřel za sebou a vyšel na otevřenou dřevěnou verandu. Hrubá prkna hrozně studila do chodidel. Přešel k místu, kde voda neúnavně odkapávala do škopku, a cestou zjistil, že kape i z dalších rampouchů kolem verandy. Předtím si toho nevšiml. Věděl jistě, že to tak nebylo.

Přešel pohledem ke stromům, jimiž se začínaly prodírat první sluneční paprsky.

Z lesa bylo slyšet, jak tlusté vrstvy sněhu sjíždějí z vět-

ví borovic, na nichž ležely řadu měsíců, a s pleskavým žucháním se vrší pod stromy.

A právě tehdy pochopil význam neutuchajícího ťukání, které ho probudilo.

Slyšel, že dveře chaty zaskřípaly, a otočil se. Spatřil Evanlyn. Vlasy měla rozčuchané a byla zabalená v dece, aby se chránila před chladem.

„Co je?“ zeptala se. „Stalo se něco?“

Chvilku zaváhal, očima sjel k zvětšující se kaluži vody vedle škopku.

„Obleva,“ řekl nakonec.

Po skrovné snídani seděli na verandě, kam dopadaly paprsky ranního slunce. Ani jednomu se nechtělo rozebírat, co znamená Willův ranní objev, i když mezitím si všimli dalších neklamných známek oblevy.

Na několika místech kolem chaty se ve sněhu objevily drobné ostrůvky mokré nahnědlé trávy a hluk padajícího mokrého sněhu z větví stromů se ozýval stále častěji.

Na zemi i na stromech pochopitelně pořád ležela silná vrstva sněhu. Ale obleva podle všeho už začala a bude nezadržitelně pokračovat.

„Nejspíš budeme muset uvažovat o odchodu,“ řekl nakonec Will a vyjádřil to, nač oba mysleli.

„Ještě nemáš dost sil,“ namítla Evanlyn. Neuplynuly ani celé tři týdny od doby, kdy se Willova mysl zbavila otupujících účinků hřejivé trávy, kterou dostával v Ragnakově sídle, když pracoval jako otrok na dvoře. Než uprchli, byl zesláblý úmornou dřinou a nedostatkem

jídla. Skromná strava, kterou měli v chatě, stačila na udržení při životě, ale ne k obnovení síly a odolnosti. Živili se moukou a prosem, které našli v chatě spolu s malou zásobou zeleniny, a tuhým masem drobné zvěře, kterou se jim podařilo chytit do nastražených ok.

Bylo toho pomálu a zvířata, která ulovili, byla sama vyhublá, takže se moc nenasytili.

Will pokrčil rameny. „Já to zvládnu,“ řekl prostě. „Budu muset.“

A právě to bylo nejdůležitější. Oba věděli, že jakmile roztaje sníh v horských průsmycích, lovci se opět začnou pohybovat po okolí. Jednoho už Evanlyn zahlédla – tajemného jezdce v lese, toho dne, kdy se Willovi opět vrátil jasný rozum. Od té doby po něm našťěstí nebylo ani stopy. Ale bylo to varování. Mohou se objevit další, a dřív než k tomu dojde, musí Will s Evanlyn přejít přes hory do Teutlandu.

Evanlyn zamyšleně potřásla hlavou. Napřed mlčela. Pak pochopila, že Will má pravdu. Než sníh roztaje, musejí odejít, ať už si ona myslela, že Will má na cestu dost sil, nebo ne.

„V každém případě,“ řekla nakonec, „nám ještě pár týdnů zbývá. Obleva teprve začala a kdo ví? Zima se může vrátit.“

Možné to je, myslela si. Třebas nepravděpodobné, ale možné určitě. Will kývl na souhlas.

„Vždycky je to tak,“ řekl.

Znovu na ně padlo tíživé mlčení. Evanlyn se náhle zvedla, oprášila se a prohlásila: „Jdu prohlídnout oka.“ Když se Will začal zvedat, že ji doprovodí, zadržela ho.

„Ty zůstaň tady,“ řekla mírně. „Odted'ka budeš muset šetřit síly, jak jen to půjde.“

Will zaváhal a potom kývl. Uznal, že má pravdu.

Vzala konopný pytel, do kterého dávali úlovek, a přehodila ho přes rameno. Pak se na Willa usmála a zamířila do lesa.

Will začal sklesle sklízet dřevěné misky po snídani. Měl pocit, že není k ničemu. Hodím se jenom k mytí nádobí, pomyslel si trpce.

V průběhu posledních tří týdnů museli oka na chytání zvěře, která Will vyrobil, pokládat dál a dál od chaty. Jelikož v nich občas nějaké malé zvíře – králík, veverka nebo tu a tam sněžný zajíc – uvízlo, ostatní zvířata začala být opatrnější. Proto byli nuceni každých pár dní přemístit oka jinam – pokaždé ještě kus dál od chaty.

Evanlyn odhadovala, že k prvnímu oku má před sebou dobrých čtyřicet minut chůze do kopce po úzké stezce. Samozřejmě že kdyby mohla jít přímo, cesta by byla podstatně kratší. Ale stezka se klikatila a stáčela mezi stromy, což vzdálenost, kterou musela urazit, zdvojnásobovalo.

Když bylo jasné, že jde o oblevu, vnímala její známky všude kolem sebe. Sníh už pod nohama nevrzal, byl těžký a mokrý. Nohy se do tajícího sněhu bořily a kožené boty nasákly vodou. Vzpomněla si, že když tudy šla naposled, ulpíval jí sníh na botách jen jako jemný bílý poprašek.

Všímal si i oživení v přírodě okolo sebe. Mezi stromy poletovalo mnohem více ptáků než kdy předtím a králík, kterého na stezce vyplašila, rychle cupital zpátky do úkrytu pod zasněženým ostružinovým keřem.

Pomyslela si, že takhle se alespoň zvyšují vyhlídky, že v osidlech najde něco kloudného.

Uviděla nenápadnou značku, kterou do kůry jedné

borovice vyryl Will, a uhnula ze stezky k prvnímu z nastrožených ok. Vzpomněla si, jak byla šťastná, že se Will vyléčil ze závislosti na hřejivé trávě. Evanlyniny schopnosti přežít v divočině nebyly nijak valné a Will se ve vyrábění a kladení ok dokonale vyznal, což jim zajišťovalo přísun potravy. Prý se to naučil během výcviku u Halta.

Vzpomněla si, že když vyslovil jméno svého hraničářského mistra, trochu se mu zamžily oči a zachvěl hlas. Nebylo to poprvé, kdy na ně na oba dolehlo, jak daleko, jak nekonečně daleko jsou od domova.

Evanlyn byla promočená čím dál víc, ale když se protáhla zasněženými křovisky, zaplavila ji vlna radosti. V prvním oku uvízl pták, velký asi jako menší slepice. Neopatrně prostrčil hlavu drátěným okem a chytil se do něj. Pár takových už předtím chytili a jejich maso bylo velmi chutné. Evanlyn se smutně usmála, když si uvědomila, jak by v minulosti protestovala proti tak krutému způsobu zabíjení zvířat. Teď zažívala jen pocit uspokojení, když věděla, že dnes budou mít co jíst.

Je zvláštní, jak prázdný žaludek dokáže změnit pohled na svět, napadlo ji, když vytahovala ptačí hrdlo z oka a strkala úlovek do pytle. Znovu oko nalíčila a nasykala kolem trochu zrní. Pak si stoupla a nespokojeně se zamračila, když zjistila, že má na kolenou dva velké fleky od mokrého sněhu.

Ještě dřív, než zaslechla šramot, vycítila, že mezi stromy za jejími zády se něco hýbe. Chtěla se otočit.

Než se stačila pohnout, ucítila na krku železný stisk, a když vyděšeně zalapala po dechu, přikryla jí pusou i nos ruka v kožešinové rukavici odporně páchnoucí kouřem, potem a špínou a umlčela její volání o pomoc.